

JAK SE MIKULÁŠ

stal biskupem

Ve městě Myra byl jeden hezký a veliký dům. Bydlel v něm muž se ženou. Byli to obchodníci, kteří měli všeho dostatek. Když se jim narodil syn, dali mu jméno Mikuláš.

Mikuláš rostl a nic mu nechybělo. S kamarády chodil k mořskému pobřeží, sbíral mušle, stavěl z písku hrady a hrál si na rybáře. V lesích kolem města stavěl skrýše a hrál si na schovávanou nebo na honěnou. Večer, než usnul, si přál, tak jako si to přeje mnoho dětí, aby mu maminka přečetla nějaký příběh. A maminka otevřela vzácnou skříňku, vytáhla z ní velkou knihu a četla.

Nebyly to obyčejné příběhy. Byly o Ježíšovi, o jeho životě, smrti a o tom, jak vstal z mrtvých. Mikuláš toho muže obdivoval stále víc. Jednoho dne četla maminka příběh, na který Mikuláš neměl zapomenout.

K Ježíšovi přišel jeden mladý člověk a zeptal se ho: „Mistře, co dobrého mám udělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč se mě ptáš, co je dobré? Jen jeden je dobrý. Když chceš dostat věčný život, zachovávej přikázání.“ Nato se ho mladík zeptal: „Jaká?“ Ježíš mu odpověděl: „Nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš lhát, měj v úctě své rodiče! A miluj svého bližního jako sám sebe!“ Mladý člověk mu pověděl: „To všechno jsem zachovával. Co mi ještě chybí?“ Ježíš řekl: „Když chceš být dokonalý, jdi, prodej všechn svůj majetek a peníze rozdej chudým, tak budeš mít trvalý poklad v nebi. Potom přijď a následuj mě.“ Když to ten člověk uslyšel, odešel smutný, protože měl veliký majetek.

Mikulášovi se o tomto příběhu zdálo celou noc. Ráno se u snídaně zeptal: „Proč neděláme nic z toho, co dělal Ježíš? Proč všechno neprodáme a peníze nerozdáme chudým?“

„To přece nejde,“ odpověděli rodiče, pohládili ho a Mikuláš byl smutný. Čas šel dál, ale Mikuláš na příběh o bohatém mladíkovi nezapomněl. Sám se totiž bohatým mladíkem stal. Ale místo aby shromažďoval majetek, vydal se na cestu do Izraele. Zajímalo ho, kde se Ježíš narodil, žil, zemřel a vstal z mrtvých. Navštívil Betlém, Nazaret i Jeruzalém. Pak rozdal všechny své peníze a odešel na poušť. Chtěl tam podobně jako Ježíš zůstat čtyřicet dnů, postit se a modlit se. Nejraději by tam zůstal a žil jako poustevník po zbytek života. Jednou se mu však zdál podivný sen. Uslyšel v něm hlas: „Vrať se domů. Potřebuji tě tam. Vydej se na cestu.“

Mikuláš se narodil v chudé rodině.

Měl rád příběhy z Bible.

Chtěl zůstat na poušti.

Odmítl stát se biskupem.

Mikuláš věřil, že k němu promluvil Bůh. Chtěl ho poslechnout, ale neměl peníze na zpáteční cestu. Na jedné lodi onemocněl otrok. Mikuláš se tedy posadil místo něj mezi ostatní otroky k veslům a za velikého horka, větru a deště těžce pracoval, aby se dostal domů.

Ve městě Myra mezitím vládl veliký smutek. Zemřel biskup. Lidé říkali: „Ztratili jsme dobrého člověka, který nám uměl poradit a podporoval nás.“ „Kdo nám teď bude vyprávět o Bohu?“ „Kdo se bude starat o chudé a staré?“ „Kdo se bude radovat s našimi dětmi?“ Jedna moudrá žena řekla: „Zdálo se mi, že biskupem se stane ten, kdo dnes ráno vstoupí do kostela jako první. Toho nám posílá Bůh.“

Loď, na které plul Mikuláš, právě zakotvila v přístavu. Námořníci byli rádi, že ve zdraví dopluli, a Mikuláš běžel poděkovat Bohu. Když vešel do kostela, uviděl, že lavice jsou plné lidí, kteří se na něj s nadějí dívají a volají: „Tebe posílá Bůh. Budeš naším biskupem!“ Mikuláš zaváhal, chtěl se otočit a utéct, ale pak pochopil, proč se měl vrátit domů. Ten den se stal biskupem.

Mamííí, já ale fakt nechci být biskup!!!

které věty jsou správné?

